

Людмила Леонидов

МАКЕДОНИЈА ВЧЕРА И ДНЕС
СОЛОМОНОВИЈАТ ВЪЗЕЛ

София, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Людмил Леонидов, автор, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-0992-1

ЛЮДМИЛ ЛЕОНИДОВ

МАКЕДОНИЯ
ВЧЕРА И ДНЕС
СОЛОМОНОВИЯТ ВЪЗЕЛ

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Народ и родина.....	9
2. Географските карти.....	14
3. Великият Александър.....	17
4. Експанзия и разруха.....	21
5. „Великият“ Самуил и неговите наследници.....	25
6. Години на пустота	38
7. Берлинският конгрес	43
8. Съзаклятията	48
9. Политиката и нейното оръжие	64
10. Войните, Русия и мирът	72
11. Ликвидирането на българите	83
12. Черната ръка	92
13. Комунизмът и неговата ВМРО (обединена).....	109
14. „Окупацията“	126
15. Създаването на нацията	145
16. Преброяването	158
17. Бялата книга	162

*Който контролира миналото,
контролира бъдещето,
който контролира настоящето,
контролира миналото.*

Ерик Артър Блеър

„НА МАКЕДОНИЯ С ЛЮБОВ И ОМЕРЗЕНИЕ“ е емоция. Селинджър пише „На Есме с обич и омерзение“, за да обясни лудницата и безсмислието на Втората световна война. За мен същото е с омерзената Македония.

Тази книга е написана за младите хора. Ако си на 16 и за първи път осъзнаваш, че трябва да отстъпиш, да се разделиш с детството и че за да живееш, трябва да правиш компромиси, тя ще ти помогне да разбереш каква мъка за всички българи е Македония.

Половината от рода на моята съпруга остана „там“. „Там“ сега са повече от братовчедите ѝ, децата им и внуците им. Родителите им си отидоха от този свят със страданието, че са българи.

„Там“ е Македония. Тези от тях, които не издържаха, се преселиха в Америка.

В съгласие с последните европейски норми за разбиране на историята тази книга трябваше да е съвместна творба на един българин и един македонец за историята, настоящето и бъдещето на Македония. Всеки от нас трябваше свободно да изрази своите знания за миналото, придобити от гимназията, интереса към историята и безсмислените политически дебати от последните години. Тази информация, както всички знаем, се различава от двете страни на съвременната ни измислена граница, но това не би трябвало да продължава да ни прави врагове, защото освен настояще има и бъдеще.

Аз, Людмил Леонидов, не съм нито историк, нито политик. Аз съм обикновен гражданин на Република България, женен за потомствена македонка. Моят предполагаем македонски събеседник, някой от братовчедите на жена ми, гражданин на

Северна Македония или който и да е друг, също трябваше да е обикновен гражданин, а не историк или политик.

На всички ни е омръзнало да слушаме от политици и историци какво според тях се е случило от времето на Александър до ден днешен. Това, което те казват, е полуистина, която ни раздалечава, а не ни сближава. В историята от двете страни на границата има много истини, за които от срам пред поколенията днес не ни се говори, но ако ги премълчим, все едно че отново не сме казали това, което следващите поколения очакват да кажем, истината.

За съжаление не можах да намеря събеседник. В Скопие освен с братовчедите се срещнах и с няколко други истински македонци и им обясних какво и защо пиша. Те бяха много впечатлени, че свободно ще могат да кажат какво мислят и това ще бъде публикувано на „техния език“ в българска книга. След като се прибрах в София, установих, че моят телефон е поставен от всички тях в опцията ignore this number.

Така първоначалната идея пропадна. Наложих се да пиша без цензура, на която толкова много държах...

Мой приятел, бивш посланик в една от съседните ни страни, ми каза: „Ти не си наясно какво вършиш. Ще съсипееш живота на своя съавтор, а и на семейството му. Това е „Сръбска Македония“, а не Португалия или Швейцария... Пиши си книгата, но внимавай за последствията.“

Искам да обясня на тези, които ще продължат да четат следващите страници, че тази книга не е присъда, а опит за братски протегнатата ръка. Моля ви, не я четете като роман от края към началото, защото нищо няма да разберете.

Искрено ваш:

Л. Леонидов
София, 2017–2022 г.

1

НАРОД И РОДИНА

НАЙ-СТАРОТО НАСЕЛЕНИЕ на Балканския полуостров са траките. Всички ние сме техни внуци. Траките имат злощастната съдба последователно да попаднат под властта на гърци, римляни и византийци. Единствено с българите създават обща държава, държавата на Аспарух. Така оцеляват и дори предават на поколенията ни освен златни съкровища и нематериална информация за себе си и своето време. Тя е низовото песене, нещо като музикално декламиране, запазено до наши дни по време на панаирите. Така е оцеляла и „Веда Словена“.

През 1860 г. в Белград излиза от печат Книга първа на босненския сърбин Стефан Веркович, която е озаглавена „Веда Словена: Български народни песни от предисторическата и предхристиянската епоха“.

През 1867 г. в Москва е публикувана „Древна българска песен за Орфей, открита от Стефан Веркович, сръбски и български археолог“. В Санкт Петербург през 1881 г. е издадена „Веда Словена. Обредни песни от езическо време. Книга втора“. Защо е издадена там, е друг въпрос с различни обяснения.

„Ведите“ са особени сборници с фолклорни песни и предания, събирани в продължение на дванадесет години от Веркович на територията на Македония и Родопите. Затова са наречени български!

В тях има мъчно разбираеми стихове, написани на някакъв древен неизвестен език. Говори се за езически богове, свръхес-

тествени същества, митологични герои, древни царе и господари, вечни истини, съхранени от прастари времена, доказващи дълбокия смисъл и високата култура на предхристиянските идеи, вярвания и философии. С песни се разказва за „Раждането на бог Вишна“, „Смъртта на Орфей“, „Изнамиране на азбуката“, „Намиране на първобитната азбука и други“, „Двамата братя Брига и Булга“, „Женитбата на Орфей с дъщерята на Арапина крал“ и т.н.

Ние сме наследници на много стара и мъдра религия и култура, унищожена от Борис, „князът“, който с благословията на Византия прие от титлата кан да стане цар и беше обявен от Светата църква за светия.

Такава е съдбата ни. И по негово време Македония, Тракия и Мизия са територии, съществували, преди дедите ни да се появят по тези земи. Преди години един „български политик“ заяви по националната ни телевизия, защитавайки османската експанзия в Европа: „Внимавайте какво говорите, защото ние може да се окажем поредните окупатори тук преди тях.“

Той явно не познаваше историята, защото преди нас гърци, римляни и византийци вече я бяха окупирали едни след други. Безпристрастно погледнато, ние сме отвоювали от Византия една значителна територия с бой. Спечелили сме битките и сме създали поредната си държава. Византия, както и да обяснява случилото се, е била принудена да отстъпи Добруджа на Аспарух и траките. Това, разбира се, не е мирно заселване. Преди това са били покорени и земите на славяните на север от Дунав, за които дори днес по други причини не говорим, че са били български. Забравяме за Севера. И той за нас, както Македония, е загубен безвъзвратно.

На юг с днешните македонци спорим кой е „народът“ и какво е „родината“ и един и същ смисъл ли влагаме в тези понятия. Македония на юг от България вече е гръцка. Това също не трябва да се забравя.

От тук започвам.

Американците приемат като критерии за „народ“ ползването на един език, имайки предвид самите Съединени щати.

Извън англоезичните там има и полиглоти, ползващи поне още два езика. Те друг народ ли са? В Централна и Южна Америка всички, ползващи испански език, един народ ли са? А какви са бразилците? Те португалци ли са? Португалия е 100 пъти по-малка по площ и с 20 пъти по-малко население от Бразилия. Самата Португалия произхожда от Испания и го е записала в историята си, без да се срамува от това. По тази причина Испания никога не е претендирала, че Португалия все още е част от нея, камо ли гигантът Бразилия.

Няма конфликт между Германия и Източната империя, наречена Австрия, нито между Швейцария, Франция, Италия и Германия, нито между Белгия и Франция и къде ли не още по света.

Защо в РС Македония днес се срамуват, че говорят български, е непонятно дори и за самите тях. За да не ги е срам, измислиха, че те са създали азбуката, на която пишат всички съседни народи. От това излиза, че не те пишат и говорят на български диалект, а ние пишем и говорим на македонски диалект. Същото важи за сърбите и албанците. Как в Егейска Македония приемат македонския като роден език, е интересно да се питат съвременните гърци. Те нямат нашата търпимост и биха отговорили по гръцки.

Съвременните македонци твърдят, че тяхната днешна история е щит срещу поробването им отново от България. Опитваме се да обясним, че България никога не е искала да ги пороби, а да ги освободи. Поробват се чужди. Освобождават се своите! Те обаче са свои, които са се превърнали в чужди. Това е недостойно и е истинска семейна трагедия. Все едно собствените ти деца да се откажат от теб, след като си ги отгледал, защитавал си ги и си жертвал собствения си живот за тяхното добро.

Любовта на поробените народи към родината е поразила съпротивата им срещу поробителя. За да запази завоюваното, той, поробителят, е имал две възможности – да унищожи поробения народ физически, с което се е лишавал от безплатната работна ръка, или да унищожи историята, за да повярват следващите поколения, че такъв народ никога не е съществувал.

Това се случи в Македония много след нашествието на турците, придружено от масови кланета и разграбването на златото от църквите и манастирите, където се съхранявали вярата и историята. Това, което турците като поробители са пропуснали да унищожат, са го унищожили гърците чрез духовенството си. От хилядите наши български писмени документи случайно са оцелели само седем.

След като си унищожил историята на един народ, можеш и да не го споменаваш в своята, или ако все пак това е невъзможно заради собствената ти история, можеш да напишеш новата му история такава, каквато ти се иска на теб.

Съществува за съжаление и още по-лош вариант. Да оставиш победения сам да си напише историята. Тогава тя със сигурност не е вярна, митологизирана е, преиначена е, за да изглежда велика, и е много лесно атакуема. След няколко поколения историците няма вече да знаят кое е истина и кое не е и ще цитират като истина невинните грешки, да не говорим за умишлените фалшификации, дело на политици и интернационалисти.

Примерите в България са в изобилие, като започнем от „първото антифеодално въстание“ на простия пастир Ивайло и стигнем до „първото антифашистко въстание“ в света от 1923 г. Истината е, че Ивайло не е пастир, а болярин и че въстанието не е антифеодално, защото не сменя феодализма с друг строй, и че дори не е въстание, а преврат, породил гражданска война. За фашизма излиза, че се е появил в България, преди Мусолини да го е измислил и Хитлер да го е приложил на практика.

Мъчно е в този контекст да намерим днес обяснението на „македонската история“, поделена между България, Сърбия и Гърция.

В този спор РСМ с основание отсъства. Отделен народ ли са македонците? Чия родина е била Македония? Чия родина е днес?

Възможно ли е родината да смени народа си, или народът да смени родината си?

Що за абсурд е да се откажеш от майка си, която те е родила. Християнският морал определя това за смъртен грях. От баща си можеш да се откажеш, защото доскоро беше недоказуем, но вече благодарение на генните тестове не е така.

За нас, българите, беше обидно и унижително преди няколко години да научим за пореден път, че Македония не е част от България. Това предизвика съответната реакция, защото трите сестри Македония, Мизия и Тракия за нас са неразделни. Така са рисувани от Мърквичка, всяка в носията си. Така са ги учили и дедите ни в килийните училища. Така сме ги учили и ние, завършилите елитните софийски гимназии. Така ги учат моите деца и внуците ми.

В новата ни история всяка от сестрите е поругавана, отделана и връщана към България с много кръв, но само Македония беше изнасилена пред очите ни няколко пъти. Последният път беше със срамното участие на Българската комунистическа партия и нейните лидери.

Много усилия са необходими, за да се намери истината, и въпреки това много хора предпочитат заради обърканата си политическа принадлежност да вярват на измислиците.